

Містера Вонку заносить надто високо

Коли ми востаннє бачили Чарлі, він летів високо над своїм рідним містом у великому скляному ліфті. А невдовзі перед тим містер Вонка оголосив хлопчикові, що дарує йому свою дивовижну шоколадну фабрику. І ось тепер наш малий Чарлі, узявши з собою усіх родичів, тріумфально повертався у свої нові володіння. Гадаю, не зайвим буде нагадати, що пасажирами ліфта були:

Чарлі Бакет —
головний герой.

Містер Віллі Вонка —
знаменитий виробник
шоколаду.

Пан і пані Бакети –
батько й мати Чарлі.

Дідунь Джо та бабуся
Джозефіна – батько
й мати пана Бакета.

Дідусь Джордж та бабуня
Джорджина – батько
й мати пані Бакет.

Бабуся Джозефіна, бабуня Джорджина та дідусь Джордж ще й досі лежали в ліжку, яке заштовхали в ліфт перед самим відльотом. Дідунь Джо, як ви пригадуєте, встав із ліжка, щоб піти на шоколадну фабрику разом з Чарлі.

Великий скляний ліфт здійнявся вгору на тисячу футів і летів дуже плавно. Небо було сліпучо-блакитне. Усі на борту були страшенно збуджені від самої думки про те, що їм доведеться

жити на славетній шоколадній фабриці. Дідунь Джо співав. Чарлі підстрибував. Пан і пані Бакети уперше за багато років усміхалися, а троє стареньких на ліжку шкірили одне до одного свої рожеві беззубі ясна.

— А що втримує цю штуkenцію в повітрі? — прохрипіла бабуся Джозефіна.

— Гачки небесні, — сказав містер Вонка.

— Ви мене дивуєте, — сказала бабуся Джозефіна.

— Шановна пані, — сказав містер Вонка, — ви тут новенька. А от коли побудете з нами трохи довше, вас більше вже нічого не дивуватиме.

— А ці гачки небесні, — не вгавала бабуся Джозефіна. — Я припускаю, що з одного кінця вони причеплені до цієї штуковини, у якій ми їдемо. Так?

— Так, — сказав містер Вонка.

— А до чого вони причеплені з другого кінця? — спитала бабуся Джозефіна.

— Щокожного дня, — сказав містер Вонка, — я глухну й глухну. Нагадайте мені, будь ласка, коли повернемось, щоб я подзвонив своєму лікарю-отоларингологу.

— Чарлі, — сказала бабуся Джозефіна. — Я щось не вельми довіряю цьому панові.

— І я теж, — сказала бабуня Джорджина. — Він щось крутить.

Чарлі нахилився над ліжком і прошепотів стареньким:

— Я вас дуже прошу: тільки нічого не зіпсуйте. Містер Вонка просто фантастичний. Він мій друг. Я його дуже поважаю.

— Чарлі каже правду, — прошепотів дідунь Джо, долучаючись до них. — Лежи собі тихенько, Джозі, і не панікуй.

— Треба поквапитись! — вигукнув містер Вонка. — У нас так багато часу, а зробити треба так мало! Тобто навпаки! Зачекайте! Сюди! Задній хід! Дякую! А тепер — назад на фабрику!